

Τρίο ΙΑΜΑ

Το τρίο ΙΑΜΑ σχηματίστηκε το 2004 από τα τρία αδέρφια με σκοπό την παρουσίαση νέων συνθέσεων για τον συνδυασμό των τριών οργάνων.

Το ρεπερτόριο του τρίο περιλαμβάνει έργα που ξεκινούν από την εποχή του Μπαρόκ έως τα έργα του 21ου αιώνα. Η ηλεκτρονική μουσική (ζωντανή ή προετοιμασμένη) και ο ελεύθερος αυτοσχεδιασμός είναι επίσης πεδία στα οποία δραστηριοποιείται το τρίο.

Το ΙΑΜΑ στην έως τώρα πορεία του έχει εμφανιστεί σε συναυλίες στην Ελλάδα, Κύπρο, Γερμανία και Ελβετία.

Τον Μάρτιο του 2010 κυκλοφόρησε CD με τίτλο "Present Perfect, Vol. 1" από την Dissonance Records το οποίο περιλαμβάνει 7 συνθέσεις Ελλήνων συνθετών.

Σοφία Χατζηβασιλείου

Η Σοφία Χατζηβασιλείου γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη. Ξεκίνησε τον χορό το 1984 και εκπαιδεύτηκε στον κλασικό και σύγχρονο χορό μέχρι το 2004 όπου και ολοκλήρωσε το επαγγελματικό τμήμα σύγχρονου χορού της σχολής Καφαντάρη. Σπούδασε θέατρο στο Northwest Missouri State University, USA. Από το 2007 δουλεύει πάνω στον Ιαπωνικό χορό Butoh δίπλα στον Masaki Iwano και δίνει sólo Butoh παραστάσεις. Συμμετείχε σε φεστιβάλ χορού και θεάτρου σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα, Γαλλία και Αμερική. Από το 2009 συνεργάζεται με το κέντρο και την ομάδα Παραστατικών Τεχνών Α4Μ

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ
ΠΡΩΙΝΑ

Τρίο ΙΑΜΑ

4 Μαρτίου 2018

Γιάννης Ανισέγκος (φλάουτο) | Μαρία Ανισέγκου (τσέλο)

Αντώνης Ανισέγκος (πιάνο)

Σοφία Χατζηβασιλείου (χορός)

Πρόγραμμα:

ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Χάρης Κίττος (1971): iama (2017-18) για φλάουτο, τσέλο και πιάνο

Kaija Saariaho (1952): Mirrors (1997) για φλάουτο και τσέλο

Arvo Pärt (1935): Spiegel im Spiegel (1978) για τσέλο και πιάνο

Beat Furrer (1954): Presto (1997) για φλάουτο και πιάνο

Νικόλας Τζώρτζης (1978): Tâtonnement (2015) για φλάουτο, τσέλο και πιάνο

Επιμέλεια εντύπου: Νίκος Κυριακού

www.tssso.gr

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Αίθουσα Συναυλιών Κ.Ο.Θ.
«Σόλων Μιχαηλίδης»
Λεωφ. Νίκης 73

Ώρα έναρξης: 12.00

Είσοδος: 10€
Μειωμένο: 5€

Προώληση εισιτηρίων:
Εκδοτήριο ΚΟΘ, Λ. Νίκης 73
τηλ. 2310 236990 & από το www.tssso.gr

ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Χάρης Κίττος (1971): Ίαμα (2017-18) για φλάουτο, τσέλο και πιάνο

Ο συνθέτης του έργου σημειώνει: Το *Ίαμα* επικεντρώνεται στην ιδέα της οικειότητας (intimacy) και στο πως προκύπτει από συνδυασμό κοινών προσωπικών και μουσικών βιωμάτων ενώ ταυτόχρονα αναπτύσσεται σε λειτουργικο-θεραπευτικό 'μηχανισμό' σχέσεων, μέσω ενός 'μοιράσματος' ομοιοτήτων και διαφοροποίησης.

Το κομμάτι φτιάχτηκε με απλές μουσικές ιδέες και υλικό, χωρίς να προκύψει ανάγκη για δραματική αφήγηση, βιρτουοζικές αναπτύξεις και χρήση εκτεταμένων τεχνικών. Συγκεκριμένα, το φλάουτο και το τσέλλο μοιράζονται δύο νότες οι οποίες είναι σε 'στάση' και ανοιχτή απόσταση μεταξύ τους. Η κάτω νότα αρχίζει σιγά σιγά να κινείται και να «σπρώχνει» προς τα πάνω, ενώ ταυτόχρονα ξεκινά μια ήρεμη εναλλαγή μεταξύ των δύο οργάνων. Έτσι, δημιουργείται μια διπλή μελωδική 'γραμμή' η οποία ανεβαίνει αλλά και 'κλείνει' με μία φαινομενικά ακανόνιστη και αργή πορεία. Το πιάνο, στο μεταξύ, παραμένει σχεδόν σ'έναν δικό του 'κόσμο', με επαναληπτικές μικρο-χειρονομίες στα άκρα του ρετζίστρου και σε μεγάλη απόσταση από τα άλλα δύο όργανα. Αυτό μπορεί να εμπεριέχει μια σχεδόν εκνευριστική εμμονή, δημιουργεί όμως και ένα σταθερό σημείο αναφοράς για τους άλλους δύο, οι οποίοι ακούνε το παιχνίδισμα του πιάνου και επηρεάζονται από αυτό στην δική τους σχέση.

Η κύρια πηγή έμπνευσης για το κομμάτι ήταν οι ίδιοι οι μουσικοί που αποτελούν το σύνολο IAMA, για τους οποίους γράφτηκε. Πρόκειται για τρεις εξαιρετικούς εκτελεστές με μεγάλη και πολυποικίλη εμπειρία τόσο στο κλασικό όσο και στο σύγχρονο ρεπερτόριο, οι οποίοι είναι επίσης αδέρφια!

Kaija Saariaho (1952): Mirrors (1997) για φλάουτο και τσέλο

Το Mirrors γράφτηκε με σκοπό να συμπεριληφθεί σε ένα CD αφιερωμένο στη μουσική της φινλανδής συνθέτριας Kaija Saariaho, όπου ο ακροατής είχε τη δυνατότητα να συνδυάσει αποσπάσματα του έργου προκειμένου να δημιουργήσει διαφορετικές εκδοχές του. Με παρόμοιο τρόπο, οι εκτελεστές παροτρύνονται να κατασκευάσουν τις δικές τους εκδοχές, προσπαθώντας να διατηρήσουν την αρχική ιδέα της Saariaho, να υπάρχει πάντα ένας «καθρέφτης» σε μία ή περισσότερες από τις διαστάσεις της μουσικής: το ρυθμό, το τονικό ύψος, τις μουσικές χειρονομίες ή το χρώμα. Έτσι δημιουργούνται αντανακλάσεις είτε μεταξύ των δύο οργάνων είτε μέσα στο χρόνο, στη ροή της μουσικής.

Arvo Pärt (1935): Spiegel im Spiegel (1978) για τσέλο και πιάνο

Τη δεκαετία του '70, μετά από μια περίοδο αυτοεπιβεβλημένης δημιουργικής απομόνωσης, κατά την οποία αφοσιώθηκε στη μελέτη του Γρηγοριανού μέλους και στην θρησκευτική του πίστη, ο Εσθονός συνθέτης Arvo Pärt υιοθέτησε μια νέα μινιμαλιστική τεχνική σύνθεσης, βασισμένη στην αρμονική και δομική απλότητα, την οποία συστηματοποίησε ονομάζοντάς την tintinnabuli («μικρές καμπάνες»). Το *Spiegel im Spiegel* (καθρέφτης μέσα σε καθρέφτη), αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της τεχνικής. Το έργο συντέθηκε για βιολί και πιάνο, συχνά ωστόσο ερμηνεύεται με βιόλα ή –όπως στη σημερινή συναυλία– με τσέλο να αναλαμβάνουν το ρόλο του μελωδικού οργάνου. Το πιάνο να επαναλαμβάνει σταθερούς αρπισμούς τρίφωνων συγχορδιών και το τσέλο κινείται με εξαιρετικά αργή βηματική κίνηση. Ο τίτλος *Spiegel im Spiegel* περιγράφει την κίνηση αυτή του μελωδικού οργάνου, η οποία ξεκινά από τρεις αρχικές νότες και προεκτείνεται σταδιακά προς τα πάνω και προς τα κάτω, όπως δύο αντικριστοί καθρέφτες δημιουργούν μια διαρκώς διευρυνόμενη εικόνα.

Beat Furrer (1954): Presto (1997) για φλάουτο και πιάνο

Το *Presto* ξεκινά με ένα λεπτομερές *hocket*, τεχνική της μεσαιωνικής μουσικής, κατά την οποία μια μελωδική γραμμή διαμοιραζόταν αποσπασματικά σε περισσότερες φωνές, με αποτέλεσμα τη διαρκή μεταμόρφωση της και, ουσιαστικά, τη μετατροπή μιας μονόφωνης χειρονομίας σε πολυφωνική. Στο σημερινό έργο διαδραματίζεται μια ασταμάτητη αλληλεπίδραση μεταξύ των δύο οργάνων, τα οποία συμπληρώνουν το ένα τις παύσεις του άλλου, χρησιμοποιώντας κρουστούς ήχους και διστακτικά σύμφωνα στο φλάουτο, και ασύμμετρους παλμούς στο πιάνο. Μέσα από αυτή τη σχέση αναδύεται με τη χρήση της αναπνοής («αιολικός ήχος») η χρωματική κίνηση του φλάουτου, ενώ η δραστηριότητα στο πιάνο εντείνεται και περιπλέκεται. Ξαφνικά το φλάουτο ξεσπάει, διακόπτοντας την προηγούμενη αλληλεπίδραση, η οποία επιχειρείται για δεύτερη φορά, μόνο για να αποδομηθεί σταδιακά προς την ησυχία.

Νικόλας Τζώρτζης (1978): Tâtonnement (2015) για φλάουτο, τσέλο και πιάνο

Ο συνθέτης του έργου σημειώνει: Το έργο ξεκινάει ως ένα ερωτικό παιχνίδι, μια πρώτη εξερεύνηση δυο ανθρώπων που μόλις γνωρίστηκαν και ψηλαφίζονται, εξ' ου και ο τίτλος (στα γαλλικά ψηλάφηση). Στην πορεία, το παιχνίδι αυτό εξελίσσεται σε κάτι εντελώς άλλο, που ουδεμία σχέση έχει με την κατάσταση της αρχής. Η προσπάθεια της γυναίκας να βρει την φωνή της και να εκφράσει αυτά που θέλει να πει θα συναντήσει τα συνήθη εμπόδια που θέτει η πατριαρχία, στην απέλπιδα προσπάθεια να διατηρήσει την ισχύ της. Βαθιά φεμινιστικό έργο, ειδικά αφιερωμένο στους εξαιρετικούς μουσικούς του Τριό IAMA.

Στέφανος Κιορίδης, φοιτητής Τ.Μ.Ε.Τ.

Τις μουσικολογικές αναλύσεις των έργων των συναυλιών του κύκλου «Κυριακάτικα Πρωινά» έχουν επιμεληθεί οι φοιτητές του Τμήματος Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας

